విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

అయిదు లక్షల కట్నంతో పాటు పది ఎకరాల పొలమూ పెళ్ళికి ముందే అల్లుడికి అందించడానికి అంగీకరించి ఒక సంబంధం ఖాయం చేసుకు వచ్చాడు ముకుందరావు. ఫోటో చూసి అమ్మాయి నచ్చిందని అన్నారు. అయితే వాళ్ళకు ఫోటోలో అమ్మాయి నచ్చిందో, అమ్మాయి ఆస్థిపాస్తులు నచ్చాయో చప్పున చెప్పటం కష్టమే.

ఇంటికి రాగానే సంబంధం కుదుర్చుకు వచ్చిన శుభవార్త తనూజకు చెప్పాలని సరాసరి ఆమె గదికే వెళ్ళాడు ముకుందరావు. కానీ ఆ పిల్ల ఎక్కడా కనిపించలేదు.

ఎవరో స్నేహితురాలి పెళ్ళి అని చెప్పి ఊరికి వెళ్ళిందని వినగానే, నిజమేనేమో అనుకున్నాడు. సమయం గడిచేకొద్దీ పెళ్ళి ఏర్పాట్లు భారీగా చెయ్యాలన్న ఆలోచనతోపాటే, తనూజతో ఈ విషయాలు చెప్పాలన్న ఆత్రమూ ఎక్కువైంది. ఇంక వివరాలు అడుగుతూ ఆరాలు తీయటం మొదలుపెట్టేటప్పటికి అనుమానాలు ఎక్కువైనాయి.

తను వెళ్ళిన రోజే తనూజా వెళ్ళిందట. అయితే మరి, ఆ రోజే స్నేహితురాలి పెళ్ళికి వెళ్ళబోతున్నట్లు తనూజ తనతో ఎందుకు చెప్పలేదు? ఒకవేళ తర్వాత అనుకుని బయలుదేరినా వారం రోజులదాకా తిరిగి రాకుండా ఎందుకుంటుంది? పోనీ వాళ్ళ బలవంతం మీద ఉండిపోయిందనుకున్నా, ఇంటికి లెటరు అయినా రాయకుండా, ఫోను అయినా చేయకుండా ఎందుకు ఉంటుంది? అసలు ఎవరి పెళ్ళికి వెళ్ళింది? ఎక్కడకు వెళ్ళింది?

వీటికి సమాధానాలు చెప్పగలిగింది సత్యమూర్తి ఒక్కడేనని ఆయన కోసం కబురు చేస్తే, వారం రోజుల క్రిందటే ఆయనా ఊరికి వెళ్ళినట్టు తెలిసింది. దానితో ముకుందరావుకు అనుమానం ఎక్కువైంది.

ఆయన ఫోన్ చేస్తే అయిదు నిమిషాల్లో సూపర్నెంట్ ఆఫ్ పోలీసు వచ్చాడు. తనూజ ఇంట్లో నుంచీ వెళ్ళిపోయిందని, వారం రోజులైనా రాకపోవటం ఆశ్చర్యంగా ఉందని అంటూ రవి, తనూజ ప్రేమ వ్యవహారం, మధ్యలో సత్యమూర్తి మధ్యవర్తిత్వం అంతా ముకుందరావు ఆ పోలీసు అధికారికి చెప్పాడు.

"అయితే అమ్మాయి ఆ కుర్రాడితో ఏమన్నా వెళ్ళిందేమో కనుక్కుంటాం. ఎక్కడున్నా అమ్మాయిని తీసుకొచ్చి మీకు అప్పచెబుతాం..." అన్నాడు ఎస్.పి లేచి నిలబడి.

"చూడండి, అమ్మాయికి పెళ్ళి సెటిల్ అయింది. ఆమె ఇంట్లో నుంచీ వెళ్ళిపోయిన విషయం అసలు బయటకు పొక్కకూడదు.... వాళ్ళ ముగ్గురిలో మీకు ఎవరు కనిపించినా, నా దగ్గరకు తీసుకురండి. తర్వాత సంగతి నేను చూసుకుంటాను...." అన్నాడు ముకుందరావు.

అలాగేనని చెప్పి వెళ్ళాడు యస్.పి.

పరీక్షలు అయ్యాక రవి కూడా ఎక్కడా కనిపించటం లేదని తెలిసాక, ఇక అందరికీ ఒకటే అభిప్రాయం ఏర్పడింది. అయితే ఎక్కడికి వెళ్ళారన్నదే కనుక్కోవాల్సిన విషయం అయింది.

ఎన్నాళ్ళో దాగలేడు గనుక సత్యమూర్తి వచ్చేశాడు. వచ్చిన రెండో నిముషంలోనే ఒక కానిస్టేబుల్ ప్రత్యక్షమయ్యాడు. ముకుందరావుగారు రమ్మంటున్నారని చెప్పి తీసుకెళ్ళాడు.

ముకుందరావును చూడగానే సత్యమూర్తికి జాలేసింది. మునుపటి ఠీవి, డాబూ, దర్పం అంతా ఏమైనాయో గానీ, ఒక్కరోజులోనే డబుల్ టైఫాయిడ్ పడి లేచినవాడిలా అయిపొయ్యాడు, సోఫాను ఆనుకుని కింద తివాచీ మీద కూర్చున్నాడు. యుద్ధంలో నడుములు విరిగి నేల కూలిన వాడిలా నిస్సహాయంగా చూస్తున్నాడు.

సత్యమూర్తిని చూశాక, లేని ఓపిక తెచ్చుకుని, దిగ్గున లేచి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. సత్యమూర్తినీ కూర్చోమన్నాడు. అతని ముఖం లోకి నిప్పులు కురిపిస్తూ.

"తనూజ నీ సొంత చెల్లెలే అనుకోమన్నాను. దాని క్షేమం కోరి వాళ్ళిద్దర్నీ విడదీయమన్నాను. మొదట్లోనే నువు కాదంటే అదోరకంగా ఉండేది. అంతా నాకు అనుకూలంగానే చేస్తున్నట్టు నటించి, పెద్ద కుట్రపన్ని, నా కూతుర్ని నాకు కాకుండా చేస్తావా? నా వేలితో నా కంట్లోనే పొడిచి, ఇంకా ఈ ఊళ్ళో కొచ్చి బతికి బట్టకడదామనే అనుకుంటున్నావా?" అని అడిగాడు ముకుందరావు.

"మీ కంట్లో నేను పొడవటం ఏమిటి?" అని అమాయకంగా అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"తెలియనట్లే అడుగుతున్నావే? తనూజ ఈ ఇంటికి దీపం, నా కంటికి వెలుగు. దాన్ని నేను పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటూ వచ్చాను. కానీ అదీ ఇలా గుండెల్లో ఫెళ్ళున తన్నేసి వెళ్ళిపోతుందనుకోలేదు...'

"ఆమె మీ గుండెల మీద తన్నేసి వెళ్ళిపోయే పరిస్థితిని మీరెందుకు కలిపించుకున్నారు? ఇప్పుడిలా కనిపించిన వాళ్ళందర్నీ 'చంపుతా నరుకుతా' అనే బదులు బాధ్యతగల తండ్రిగా మీ కూతురు ఆలోచనలు సక్రమంగా ఉన్నాయా లేదా మీరు సక్రమం అనుకుంటున్న మార్గాన నడుస్తుందా లేదా? లేకపోతే ఏం చేయాలి? అని ఎక్కడన్నా ఆలోచించారా?..." అని సూటిగా అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"అదంతా పైకి చెప్పుకోలేని బాధ గనుకనే నిన్ను నమ్మి, బాధ్యత నీకు అప్పగించాను. చివరకు నువ్వు చేసిన నిర్వాకం ఇది..."

సత్యమూర్తి నవ్వాడు.

"ముకుందరావుగారూ... ఈ ప్రపంచం రెండు మూలలనుంచీ ఇద్దరు పిల్లల్ని తెచ్చి ఒక చోట చేర్చి చూడండి. భాష, కులం, మతం, రంగు ఇవన్నీ వేరయినా ఆ పిల్లలిద్దరూ చప్పున స్నేహితులయిపోతారు. చిన్నతనంలో మీరూ, నేను అలాగే మన ఈడు వాళ్ళతో నేస్తం కడతాం. అప్పుడు స్వచ్ఛమయిన స్నేహం కన్నా మనకింకా ఏమీ అక్కరలేదు. కానీ క్రమంగా పెరిగి పెద్దయ్యేకొద్దీ ఎన్నో అనవసరపు విషయాలు నేర్చుకుని, ఎంతో సంకుచితంగా ఆలోచించి, మీ చుట్టూ మీరూ, నా చుట్టూ నేనూ గిరి గీసుకుని అది దాటి రావటానికి చస్తే ఒప్పుకోం. కానీ ఈ అంతస్తులు, అంతరాలూ తెలియని పిల్లలు స్నేహాన్నే కోరుకుంటారు. కానీ మనం వాళ్ళను కలవనివ్వం. స్వేచ్ఛగా తిరగనివ్వం. వినకపోతే మనలో మనమే కుమిలిపోతాం. మనల్ని కాదని వెళ్ళిపోతే కక్షకట్టి వాళ్ళ మీద కత్తులు నూరుతాం. ఇదేకదా మీకూ నాకూ చేతనయిన పని. అది చెయ్యనివ్వలేదనే కదా, నన్ను చంపుతానంటున్నారు" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"ఇంతకీ తనూజ ఇప్పుడెక్కడుందో చెప్పు."

"నాకు తెలీదు."

"నీకు తెలీదన్నంత మాత్రాన నమ్మేంత అమాయకుడిని కాదు. జరిగిన దానికి నువ్వే సూత్రధారుడివి."

"మీరు ఏమనుకున్నా సరే... మీ అమ్మాయి ఎక్కడుందో నాకు తెలీదు..."

"ఇంత చదువుకున్నావు. ఇంతమందికి ఇన్ని పాఠాలు చెబుతావు. అబద్ధాలు చెప్పటానికి నీకు సిగ్గుగా లేదూ?"

"లేదు. అవసరమైతే అబద్ధాలూ ఆడవచ్చునని పెద్దవాళ్ళే చెప్పారు. వారిజాక్షులందు, వైవాహికములదు అంటూ..."

"వైవాహికం కూడా అయిపోయిందా?...." అన్నాడు ముకుందరావు ఆత్రంగా.

"నాకు తెలీదు..."

ముకుందరావు రెచ్చిపోయ్యాడు. "నా గురించి నీకు పూర్తిగా తెలిసినట్లు లేదు. నిన్ను ఇక్కడ నరికిపోగులు పెడితే, నీకు దిక్కెవడు?"

"ఎవడూ లేడు. ఏదో ఒకరోజు చనిపోవాల్సినవాళ్ళమే అంచేత చావు భయం నాకెప్పుడూ లేదు..."

ముకుందరావు కోపంతో విసిగిపోయి చేసేది లేక బ్రతిమలాడాడు.

"నా కన్నతల్లి ఒక్కరోజు కనిపించకపోతే నాకు పిచ్చెక్కిపోతుందయ్యా... నన్ను కనికరించి, నా మీద దయచూపించి చెప్పవయ్యా, నా తనూజ ఎక్కడుందో..." అని చేతులు జోడించి నమస్కరించి, రుద్ధకంఠంతో అడిగాడు.

"అయినా సరే నిజంగానే వాళ్ళెక్కడున్నారో నాకు తెలీదు..."

"ఆఖరుసారిగా అడుగుతున్నాను. నీకు ప్రాణాలమీద ఆశవుంటే తనూజ ఎక్కడుందో చెప్పు..."

"మొదటిది - నాకు ప్రాణాల మీద పెద్ద ఆశలేమీ లేవు. రెండవది తనూజ ఎక్కడుందో నిజంగా నాకు తెలియదు. మీరెన్ని వందలసార్లు అడిగినా, నా దగ్గరనుంచీ వచ్చే సమాధానం అదే.." అన్నాడు సత్యమూర్తి నిశ్చలంగా నిలబడి.

పళ్ళు పటపటా కొరికి, పిడికిళ్ళు బిగించి "సరే ఇంక దయచెయ్" అన్నాడు ముకుందరావు.

నిశ్శబ్దంగా లేచి బయటకు నడిచాడు సత్యమూర్తి.

ముకుందరావు కనుసైగల కోసం కాచుకుని కూర్చున్న ఇద్దరు వ్యక్తులు సత్యమూర్తి వెనకాలే బయలుదేరారు.

సత్యమూర్తి ఇంటి ముందు తాళం తీస్తుంటే, ఆ ఇద్దరు రౌడీలు అతన్ని ఆటకాయించారు. అర్థం చేసుకున్న సత్యమూర్తి వాళ్ళను తోసుకుని గేటు తీసుకుని లోపలికివచ్చి తలుపు తాళం తీశాడు. వాళ్ళూ అతని వెనకే వచ్చారు.

సత్యమూర్తి లోపలికి దూరి తలుపులు బిగించుకుంటుంటే, వాళ్ళు తలుపులు తన్నుకుంటూ లోపలికి వచ్చారు.

"ఏమిటి పంతులూ, మమ్మల్ని చూసి భయపడుతుండావే..." అన్నాడొకడు పళ్ళన్నీ వెళ్ళబెట్టి నవ్వుతూ.

"నాతో మీకేమిటి పని?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"మీకాడ సదువుకుందామని... మీరు పాటాలు బాగా సెప్తారంటగదా..." అని ఒకడు ఒక్కొక్క అడుగే దగ్గరగా వేస్తూ వచ్చాడు.

"మా ఇంటికెదురుగా ఓ గుంటది ఉంది దాన్ని లేపుకుపోవాల. నిన్ను అడిగితే ఎలా లేపుకుపోవాలో సెబుతావని అన్నారు. అందుకని వచ్చాం...." అన్నాడింకొకడు.

"పిచ్చివాగుడు, వాగకుండా బయటకు నడవండి..". అని అరిచాడు సత్యమూర్తి.

"ఎల్తాంలే... ఎల్లక ఈడనే కూర్చుని కాపురం చేయడానికి నువ్వేమన్నా వయసులో ఉన్న పిల్లదానివా?.... ఇంతకీ లేపుకుపోవడం ఎలాగో సెప్పటం లేదు... ఇలాగేనా?..." అంటూ సత్యమూర్తి డొక్కలోగుద్దాడు.

సత్యమూర్తికి కడుపులో ఉన్న నరాలన్నీ తెగిపోయినంత బాధకలిగింది. అయినా ఒంట్లోని ఓపికనంతా కూడదీసుకుని వాడి మొహం మీద బలంగా గుద్దాడు. వాడు వెనక్కి పడేలోగానే ఇంకొకడు వచ్చి సత్యమూర్తి చొక్కా పుచ్చుకున్నాడు.

"అనవసరంగా పండంటి మనిషి, మా సేతిలో ఎందుకు పిప్పి పిప్పి అయిపోతావు గానీ, తనూజమ్మ ఎక్కడుందో సెప్పెయ్... మా దోవన మేం పోతాం..."

"నాకు తెలీదు..." సత్యమూర్తిది ఒకటేమాట... మరుక్షణం ఒకడు పిడికిలి బిగించి బలంగా దవడ కింద కొడితే, సత్యమూర్తి వెళ్ళి గోడకు గుద్దుకున్నాడు.

వాళ్ళు అడుగుతూనే ఉన్నారు. అతను తెలీదని చెబుతూనే ఉన్నాడు. వాళ్ళు ఇష్టం వచ్చినట్లు ఫుట్‌బాల్‌ను తన్నినట్లు తంతూనే ఉన్నారు. ఓపిక ఉన్నంతవరకూ ఎదురు తిరిగిపోరాడినా, వాళ్ళముందు అతని బలం చాలలేదు.

ఒళ్ళంతా హూనం చేసి, ఒంటినిండా గాయాలు చేసి, సత్యమూర్తిని కొన ఊపిరితో వదిలేసి వెళ్ళిపొయ్యారు వాళ్ళిద్దరూ.

✷✷✷✷

మల్లిక బాల్కనీలోకి కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంది. చల్లని వెన్నెల ఆమె పాదాలదాకా వచ్చి ఆగిపోయింది. ఆమెను తాకడానికి వెన్నెలకే ధైర్యం చాలటంలేదు మరి.

గడియారం వంక చూసుకుంది. ఒక్కొక్క క్షణం ఎంతో భారంగా కదులుతోంది. మల్లిక భర్తకోసం ఎదురుచూడటం మానేసి చాలాకాలం అయింది. అతని కోసం ఎదురు చూడకపోయినా వచ్చినప్పుడు ఎంత రాత్రి అయిందో చూడటం మాత్రం అలవాటైంది.

ఇప్పుడతను డాక్టర్ షీలాతో కలిసి సినిమాకో, షికారుకో, వెళ్ళివుంటాడు. లేక ఇద్దరూ ఈ వెన్నెట్లో, కౌగిట్లో కాలాన్ని కరిగిస్తూ ఉంటాడు.

నిట్టూర్చింది భారంగా.

సత్యమూర్తి గుర్తొచ్చాడు. ఏం చేస్తున్నాడో ఇప్పుడు? ఒక్కసారిగా ఏ ఇంద్రజాలమో జరిగిపోయి తను అతని దగ్గరకు వెళ్ళగలిగితే ఎంత బావుంటుంది?

సత్యమూర్తి, తనూజ ద్వారా పంపిన లేఖ తీసి చదువుకుంది. ఆ కాసేపూ అతనితో మాట్లాడుతున్నట్లే ఉంది. అతను కళ్ళముందు కదులుతున్నట్లే ఉంది.

ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది. కనుక ఇకనైనా అతనికి జాబు రాద్దామనుకుని కాగితం, కలం తీసుకుని కూర్చుంది.

'డియర్ సత్యా' అని మొదలుపెట్టగానే,పిలిచినట్లే టెలిఫోన్ మోగింది. ఎవరో డాక్టరుగారి కోసం ఫోన్ చేస్తున్నట్లున్నారు. బహుశా అతను ఇప్పుడు డాక్టరు షీలాగారి గాఢ పరిష్వంగంలో ఉంటాడనీ, అందులోనుంచీ బయటపడేటప్పటికి అర్ధరాత్రి దాటుతుందనీ తెలీదు కాబోలు అని విసుక్కుంటూ వెళ్ళి రిసీవర్ అందుకుంది.

"హలో" అంది.

అవతల నుంచీ ప్రిన్సిపాల్‌గారి గొంతు వినిపించింది ట్రంక్‌కాల్ అది.

"హలో, మల్లికా - నేను, అంకుల్‌ని..."

"బావున్నారా?"

"సత్యమూర్తిని రౌడీలు కొట్టారు. చావు బతుకుల్లో ఉన్నాడు. ఈ రాత్రి గడుస్తుందో లేదో..."

వెయ్యి పిడుగులు పడినట్టు ఫీలయ్యింది. గొంతు తడారిపోయింది. గుండె వేగం ఎక్కువైంది.

"ఎ...ఎ...ఏం జరిగిందంకుల్!" అంది జీరపోయిన స్వరంతో. ఆయన సమాధానం చెప్పేలోపలే మళ్ళీ అంది. "నేను వెంటనే బయలుదేరుతున్నానంకుల్."

"నువ్వు వచ్చి చేసేదేమీలేదు. ఏ రకంగానూ ఇక్కడి పరిస్థితులు బాగాలేవు. ఈ రాత్రి గడవటమే కష్టం. చివరి క్షణాల్లో, గాలికి ఆరిపోతున్న దీపంలా ఉన్న అతనికోసం, ఇక్కడికి వచ్చి, నీ సంసారంలో అనవసరంగా గొడవలు సృష్టించుకోవద్దు.... నేను ఉండబట్టలేకనే నీకు ఫోను చేస్తున్నాను గానీ, నిన్ను రమ్మనికాదు..."

"ఇంత లక్షణంగా ఉన్న ఈ సంసారం ఏమవుతుందోనన్న భయంలేదు. కానీ నా కోసం పరితపించే ప్రాణి ఆఖరు క్షణాల్లో పక్కన ఉన్నానన్న తృప్తి అయినా మిగులుతుంది... నేను ఇప్పుడే బయలుదేరుతున్నాను..." అంది మల్లిక.

ఇంక ఒక్క క్షణం కూడా ఆలస్యం చెయ్యకుండా, కిందకు వచ్చి, డ్రైవర్ని పిలిచి కారు సిద్ధం చేయమంది.

"ఎక్కడికమ్మా?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది అత్తగారు.

"నా స్నేహితుడికి చాలా సీరియస్‌గా ఉందట. ఫోను వచ్చింది. నేను వెళ్ళి తీరాలి..."

"అయితే వెళ్ళిరామ్మా" అని అత్తగారు చెప్పేలోపలే, కారు గేటు దాటింది.

దార్లో తనూజ ఇంటిముందు కారు ఆపి, ఈ విషయం చెబితే, తనూజ ఏడ్చేసింది. తనూజ, రవీ ఇద్దరూ వస్తామని బయలుదేరారు.

"వద్దు ఇంత జరిగాక, మిమ్మల్ని కూడా బ్రతకనివ్వరు. అందుకని మీరు బయటపడవద్దు. ఏ మాత్రం వీలున్నా నేను అతన్నే ఇక్కడకు తీసుకువస్తాను..... " అని హడావిడిగా వెళ్ళి కార్లో కూర్చుంది.

కాసేపట్లోనే కారు హైదరాబాదు పొలిమేరలు దాటింది. మల్లిక స్మృతి పథంలో పాతరోజులన్నీ మెదులుతున్నాయి. సత్యమూర్తీ, తనూ చదువుకున్న రోజులూ, షికార్లు చేసిన సాయంత్రాలు, సిన్మాలు చూసిన సమయాలు, చెట్టాపట్టాలేసుకుని తిరిగిన వెన్నెల రాత్రులు... అన్నీ గుర్తుకొస్తున్నాయి.

మధ్య మధ్యలో మల్లిక డ్రైవర్‌తో అంటోంది.

"జాన్, ఇంకా స్పీడ్‌గా వెళ్ళలేవా?"

నిజానికి జాన్ చాలా స్పీడుగానే నడుపుతున్నాడు. కానీ ఆమె తొందర, ఆత్రం అలా అడిగిస్తోంది.

కొన్ని గంటల తర్వాత మల్లిక కారు ఆ ఊరు చేరి, ప్రిన్సిపాల్‌గారి ఇంటిముందు ఆగింది. ఆయన మల్లికను లోపలికి తీసుకు వెళ్ళి, ముకుందరావు, తనూజ, రవి, సత్యమూర్తికి ఎదురైన పరిస్థితి చెప్పాడు.

"పోలీసులూ, డాక్టరూ, అసలు ఊరు ఊరంతా ముకుందరావుగారు ఏం చెబితే అలా చేయాల్సిందే అతన్ని చావగొట్టి వెళ్ళినా, ఇంతవరకూ పట్టించుకున్న నాథుడు లేడు. కావాలని ముకుందరావుతో కయ్యానికి దిగే అవసరం ఎవరికి ఉంది? పైగా అతన్ని ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్ళాలన్నా ముందు పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వాలి. ఈ గొడవలు పడలేక చుట్టుపక్కల అంతా ఎవరింట్లో వాళ్ళు తలుపులు బిగించుకుని కూర్చున్నారు. నేనే నాకు తెలిసిన డాక్టర్ని బతిమలాడి తీసుకెళ్ళి ఫస్ట్ ఎయిడ్ చేయించాను. మా కుర్రాడిని అక్కడ ఉంచి నేనూ ఇప్పుడే ఇంటికొచ్చాను. ఈ మాత్రం చేశానుగానీ ముకుందరావుగారికి ఇష్టంలేని పనిచేసి, కొరివితో తలగోక్కోవటం నాకు చేతకాదు. అంచేత తెల్లారితే పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందో తెలియు."

"సత్యమూర్తి..." వణుకుతున్న ఆమె కంఠంనుంచి మాట పూర్తిగా రాలేదు.

"ప్రాణం కొట్టుకులాడుతోంది. దెబ్బలు మాత్రం బలంగా తగిలాయి. ఆశ లేనట్లే కనిపిస్తోంది" అన్నాడాయన.

"అయితే నేను అతన్ని హైదరాబాదు తీసుకువెళతాను."

"తీసుకువెళతావు సరే, ఇతను ఎవరూ ఏమిటీ అంటే, మీ అత్తగారికీ, నీ భర్తకీ ఏమని చెబుతావు? ఎవరని చెబుతావు?" అని అడిగాడాయన.

"ఉన్న విషయమే చెబుతాను....." అంది మల్లిక.

"నీ సంసారం ముక్కలైపోతుంది మరి..." అని హెచ్చరించారాయన.

"ఏమైనా కానీ... అవన్నీ ఆలోచించుకుంటూ కూర్చునే సమయంకాదిది. ఒక్కో క్షణం ఆలస్యమయినకొద్దీ అతన్ని బ్రతికించుకునే అవకాశాన్ని జారవిడుచుకున్నట్లే లెక్క.. పోదాం పద..." అంది మల్లిక.

మరో అయిదు నిముషాల తర్వాత సత్యమూర్తి ఇంటిముందు కారు ఆగింది. అంతా లోపలికి వెళ్ళారు.

ఒంటి నిండా గాయాలతో, రక్తపు బట్టలతో, ప్రాణం ఉందో లేదో అన్నంత అనుమానంగా ఉన్న సత్యమూర్తిని చూడగానే, ఇంతవరకూ తెచ్చిపెట్టుకున్న మేకపోతు గాంభీర్యమంతా ఏమైందోకానీ, ఏడుస్తూ అతని పక్కన కుప్పకూలిపోయింది.

ఆయన ఆమెకు ధైర్యం చెప్పి, టైం లేదని ఓదార్చి, కన్నీరు తుడిచి, లేవదీసి కార్లో కూర్చోబెట్టాల్సి వచ్చింది.

డ్రైవర్, ప్రిన్సిపాల్‌గారు కలిసి సత్యమూర్తిని మోసుకొచ్చి కార్లో వెనుక సీట్లో పడుకోబెట్టారు -

ఊరంతా నిశ్శబ్దంగా నిద్రపోతున్న అపరాత్రి సమయంలో ఆ కారు హైదరాబాదు వైపు బయలుదేరింది.

మల్లిక ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని, పడుకున్న సత్యమూర్తి ఈ ప్రియురాలికి దూరంగా పోలేక, తనను ఎటో లాక్కుపోతున్న మృత్యువుతో హోరాహోరీ పోరాడుతున్నాడు. ఏ ఇంద్రజాలమో జరిగి సత్యమూర్తిని వడిలోకి తీసుకోగలిగితే బావుండునని కొద్దిగంటల మునుపే అనుకుంది. కానీ ఇలా అని అనుకోలేదు.

అతన్ని చూస్తూ మృదువుగా చేత్తో నిమురుతూ కన్నీటి వర్షం కురిపిస్తోంది.

"ఏదో ఒక రోజున నిన్ను వెతుక్కుంటూ నీ గుమ్మంలోకి 'వస్తాను నేస్తం' అని రాశావు - గుర్తుందా - నేనే నిన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చాను... నా ఇంటికి నిన్ను స్వయంగా తీసుకువెళదామని... కానీ ఇలా బతికున్నావో లేదో తెలియని స్థితిలో నిన్ను తీసుకెళ్ళాల్సి వస్తుందని మాత్రం కల్లో కూడా అనుకోలేదు... నేస్తం..." అనుకుంటూ ఏడ్చేస్తోంది మల్లిక.

ఇంతవరకు భర్తను తాను ఏమీ కోరలేదు - ఇప్పుడు సత్యమూర్తిని బతికించమని మాత్రం కోరదలిచింది. కానీ "ఏమంటాడో?" ఈ ప్రశ్న ఆమె ముందు నిలబడింది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో ఇంటికొచ్చిన డాక్టర్ హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్‌కు తల్లి చెప్పింది. మల్లిక ఎవరో స్నేహితుడికి సీరియస్‌గా ఉందని వెళ్ళిందని.

కోపం పట్టలేక టీపాయ్‌ని ఒక్క తన్నుతన్నాడు. వెళ్ళి అంతదూరంలో పడింది దానిమీద అందమైన గాజు పలక పగిలి ముక్కలైంది.

****

- మిగతా వచ్చేసంచికలో -